

[Jytte Andersen]

kere, så ville man hurtigere kunne få omsat EF-Domstolens praksis til dansk hverdag for dette lands mænd og kvinder.

Jeg vil godt takke arbejdsministeren for bemærkningen om, at regeringen er enig med Socialdemokratiet i, at der fortsat skal arbejdes ihærdigt med disse svære problemer, og samtidig sige, at vi tror ikke på, at lovgivning løser alt, men vi tror, at lovgivning kan bidrage til, at der sker noget mere ude omkring.

Men vi finder det faktisk meget vigtigt at følge udviklingen lokalt på arbejdsmarkedet, og derfor er vi også glade for den samarbejdsaftale, som DA og LO har indgået. Vi tror, vi kan nå et stykke vej. Men den bygger jo på en enighed på arbejdsmarkedet, og vi ved jo godt, at der er en part på arbejdsmarkedet, der har for vane at nedlægge veto, hvis der er en udvikling på vej, man ikke synes om. Jeg skal nok være diplomatisk nok til at lade være med at nævne, hvad det er for en part, der nedlægger veto, når det begynder at snerpe sammen og disse ting vanskeliggøres. Der skal lyde en meget klar understregning fra Socialdemokratiets side af, at lovgivning ikke løser alt, men kan være et nødvendigt rygstød for det lokale arbejde og også et nødvendigt rygstød for at få samarbejdsaftalen til at blive en succes, når den på et eller andet tidspunkt skal evalueres.

Jeg kunne i virkeligheden høre på alle ordførerne, at der var en vis nervøsitet i forhold til dette med dels at trække på sagkyndig bistand fra Ligestillingsrådet og parterne, dels at kunne besigtige virksomheder og udførelsen af arbejdet. Jeg vil godt sige til det første, at vi selvfølgelig er parat til, hvis det er forbundet med omkostninger at give Ligestillingsrådet mulighed for at trække på sagkyndig bistand, så at se på det og prøve i fællesskab at få et finansieringsgrundlag for det. Det skal ikke komme an på det; det vil vi gerne være med til at kigge på.

Men det andet var vel egentlig også det største problem, forstod jeg, altså dette med at kunne komme ind og besigtige arbejdet. Og der var faktisk også en ganske stærk modvilje mod en synliggørelse af løndannelsen. Det må jeg sige at jeg har meget svært ved at forstå. Hvorfor i himlens navn er man bange for at lægge kortene frem, at få belyst, hvad det er for nogle jobfunktioner, der nogle gange kan give sagligt grundlag for, at der er en forskellig aflønning, men andre gange i hvert fald ikke giver sagligt

belæg for en forskellig løn, om det er kvinder eller mænd, der udfører det? Jeg må sige, at jeg er en smule uforstående.

Nu er jeg ikke jurist, så det kan godt være, der er nogle mere juridiske problemstillinger i det, men så lad os snakke om det. Men jeg har meget svært ved at acceptere forsigtigheden og nervøsiteten og kritikken af, at man ikke så åbent og så ærligt kan få lagt kortene på bordet, hvad enten det er løndannelse, eller det er arbejdets udførelse, det drejer sig om.

Så vil jeg også godt sige til arbejdsministeren, som finder det overflødigt at omsætte EF-Domstolens praksis og tvivlede lidt på, om det var rigtigt, det vi påstod i vores bemærkninger – sådan forstod jeg det i hvert fald – at vi har kigget på de præmisser, der ligger til grund for Danfoss-sagen, og heraf fremgår en opfordring til de forskellige parlamenter til at drage omsorg for og finde effektive midler, der gør det muligt at påse, at princippet overholdes – altså princippet om ligeløn. Det tolker vi på den måde, at det faktisk er en opfordring til de nationale parlamenter om at sikre et stærkere lovgrundlag. Vi ved jo, at princippet ikke overholdes. Det er vi sådan set heller ikke uenige om her, og vi mener faktisk, at der ligger en ganske præcis og stærk opfordring til os her i Folketinget.

Spørgsmålet om godtgørelse, og hvorvidt den er for omfattende, må vi prøve at drøfte i udvalget. Det er muligt, at fru Lone Dybkjær og arbejdsministeren har ret, og at det måske er for omfattende med de 24 måneders løn, og det er vi altså åbne for en drøftelse af.

Både fru Pia Christmas-Møller og fru Pia Larsen var ligesom arbejdsministeren meget forargede over, at der ikke var sket nok omkring ligeløn. Men jeg må nu sådan lidt stilfærdigt sige, at det virker noget modsætningsfyldt, at man på den ene side er meget forarget og på den anden side ikke vil bruge de muligheder, man som politiker har for at handle, så den forargelse kunne være forhistorie om 2, 3, 4 år. Det virker på mig en smule modsætningsfyldt, vil jeg godt sige.

Fru Pia Christmas-Møller stiller oven i købet spørgsmålet – og det tager jeg positivt: Er lovgivningen god nok? Det er den konservative ordfører, der stiller det spørgsmål, og det vil jeg godt kvittere for. Det er i hvert fald en åbenhed over for en diskussion, om lovgivningen er god